

‘El país dels cecs’, reportatge produït per Info TV, repassa la vida del president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra. Partidaris i detractors parlen d’una persona que no deixa indiferent.

Des de xiquet, que és un líder. Allò que diu és paraula de Déu. Es desviu per la província. És sensible, es mou pel sentiment. Si algú li ha demanat un favor, i ha pogut, li l’ha concedit. Té un cor com una plaça de bous. Toro que toreja, toro que acaba amb una estocada fins al puny.

Promiscuïtat entre política i diners. El president de Diputació que més cobra –salarialment– a tot l’estat. Més guardaespatlles que el president de la Generalitat Valenciana. Amiguisme. Caciquisme. Manera de fer política heretada del franquisme. Antivalencianisme.

La “radiografia” del Castelló de Carlos Fabra feta pels periodistes Sergi Tarín i Vicent Peris, d’Infotelevisió, sorprendria el metge més expert. N’hi ha que diuen que aquelles comarques gaudeixen d’una salut de ferro gràcies, precisament, a la mà de sant que hi posa a sobre el president. D’altres, en canvi, alerten de la greu malaltia que pateix Castelló, dirigida per un imputat en tres presumptes delictes.

El país dels cecs és el títol del llargmetratge en què fervents admiradors i resignats opositors parlen sobre Fabra. “Té doble sentit, aquest títol –explica Tarín–: d’un costat, allò del borni que és el rei, i de l’altre, una societat que sembla cega, malgrat tot el que passa.”

“No hem volgut fer un reportatge tendencios, hem mirat de recollir tot tipus d’opinions. Algú, però, s’ha estimat més quedar-ne fora”, comenta Vicent Peris sobre els reiterats intents, sempre infructuosos, d’entrevistar Carlos Fabra, qui, malgrat tot, va oferir unes declaracions en exclusiva a Info TV durant el sopar-homenatge “*A tu lado somos muchos*”, celebrat l’estiu del 2005 –quan aquest mitjà acabava de nàixer–, declaracions que s’inclouen al documental.

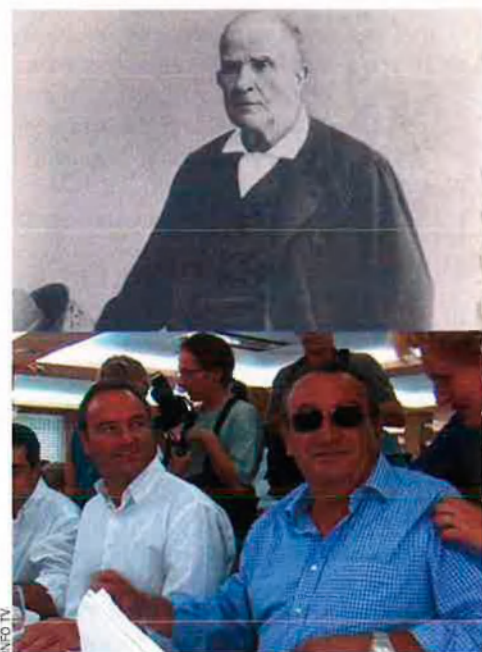
La tensió agafa molta embranzida amb les respostes que insignes dirigents del Partit Popular dediquen als periodistes en qüestió, ja siga en les postres d’aquell mític sopar –on el vicepresident

Fabra: toros, dones i diners

del Consell, Víctor Campos, i el portaveu, Vicente Rambla, dos homes avalats per Fabra, es mostren eufòrics en la defensa del seu referent polític–, ja siga en actes públics més recents: Francesc Camps se’n va sense contestar-hi, i Mariano Rajoy, davant de prohoms del PP com ara el mateix Camps, Matas o Aguirre, diu que cal esperar que la justícia es posicione definitivament, abans d’aplicar el codi ètic del partit.

Caciquisme? El cognom Fabra, qui li ho anava a dir a Pompeu, per a molts és sinònim de caciquisme. No debades, des del 1874 són set els membres de la nissaga que han presidit la Diputació de Castelló. El primer plançó va ser Victorino Fabra, el tio Pantorrilles, que va fundar el COSI, partit que tant pactava amb els liberals que amb els moderats. El succeïren en el càrrec els seus nebots Hipólito i Victorino, rebesavi de l’actual president. Ja al segle XX, el besavi de Fabra, José Fabra; l’avi Luis Fabra –que també va ser diputat de la CEDA a Madrid–, i el pare, Carlos Fabra Andrés –que va participar a la batalla de l’Ebre del costat franquista–, van precedir Carlos Fabra Carreras, que ocupa la presidència des del 1995.

Set presidents de la mateixa família als últims 130 anys han de deixar empremta per anys i panys. En el cas del protagonista del reportatge, aquesta em-

premta fins i tot serà pictòrica. La seua cara apareix al palau de la Diputació, i no sols a la galeria que acull els retrats dels presidents: se’l veu, enmig del poble, en un quadre que evoca la romeria de les canyes –l’acte central de la festa gran de Castelló, la Magdalena–. També apareix al bell mig de l’altar de l’ermita de la Vall d’Alba (Plana Alta).

Els acèrrims defensors de Fabra no accepten que se’l qualifique de cacic, tot i que reconeixen que sovint ha regalat diners a qui així li ho ha demanat. Vicente Vilar, l’home que va fer possible que avui hi haja “cas Fabra”, recorda que “si cal, es gasta quatre milions en una nit, per pagar-ho tot als amics”.

Dones i diners. L’exdona de Vilar tenia negocis comuns amb la dona de Fabra, i els rumors apunten a una possible relació entre la primera i el president de la Diputació, un fet que, en cas de ser cert, va enfurismar Vilar fins al punt de declarar tot el que, per exemple, declara en el documental d’Info TV: “He estat de festa amb ell [amb Fabra] en els llocs més inimaginables, he vist com posava tres milions damunt del tapet. Es molt esplèndid.” Les dones també sembla que el fan embogir, i en aquest sentit també entren en joc els diners: “Li agraden moltíssim les dones, però està en una edat en què, si vol estar amb una xica de 18 o de 20 anys, ha de pagar.”

Imatges del reportatge d'Info TV: el Tio Pantorri-
lles, arran d'una generació que sembla no tenir
fi; a la Diputació una pintura recull la imatge
d'un Fabra romerer; Vilar parla obertament dels
presumptes casos de corrupció del president,
sempre còmode entre dones; Xipell, dibuixant
de Levante, el caricaturitza en un tres i no-res, i
el desaparegut Troncho n'aporta el to populista.

Vilar, malgrat les causes obertes con-
tra ell i la certesa que té que el seu exa-
mic és culpable, pensa que "serà molt i
molt difícil trobar proves que condem-
nen Fabra", tot just l'extrem al qual s'a-

ferra el PP a l'hora de dibuixar un futur
en què aquest repetesca com a candidat.

De manera ràpida, però detallada, Vi-
lar explica els declites que va cometre
Fabra en època del Govern Aznar, amb

Camps a can Fabra, amb un cartell curiós com a convidat de pedra: el president valencià el va visitar després del sopar-homenatge, al qual, però, no va assistir. El poder autonòmic i federal del PP, amb cara de pòquer després d'escoltar una pregunta sobre Fabra. Camps, de fet, se'n va sense respondre-hi.

qui es veia a l'estiu, a les platgetes de Bellver d'Orpesa del Mar (Plana Alta).

'TeleFabra'. Televisión de Castellón, un fenomen sociològic al nord del País Valencià, és filla de Vicente Miralles Troncho, franquista reconegut mort al 2003, tot i que assegurava que, alguns anys abans, i en 20 de novembre, va estar mort durant uns moments. N'ha pres les regnes la seua filla biològica, Sonia Miralles, que al documental parla de Carlos Fabra amb devoció absoluta: "Li agraden els bous i les dones, i les masses el segueixen."

"Els fabristes hi han col·laborat, estaven encantats de lloar el totpoderós, no senten cap vergonya", afirmen els autors del reportatge. Entre els defensors declaren el periodista Josety, membres destacats de la Cambra de Comerç o el pintor de capçalera del PP, Ripollés.

L'avantguarda econòmica castellonenca, però, "es riu d'ell, perquè es pensa que els té comprats amb quatre duros".

Dels opositors, concretament de la política, Tarín i Peris confessen que "li tenen por, a Fabra". En un moment del reportatge apareix el portaveu del Bloc a la Diputació, l'experimentat Josep Maria Panella, preguntant al president amb el pols tremolós.

Perquè vull. Precisament en la resposta a Panella podem copsar, ni que siga una mica, el tarannà fabrista: es nega a acceptar el debat que pretén encetar el portaveu nacionalista, i, tot i que aquest li ha preguntat en valencià, li contesta en castellà. "Parla castellà per tal de marcar distàncies amb el poble. En canvi, quan va a la llotja de Mestalla, sí que parla valencià, a fi de separar-se de la gent de València", diu Peris. "Sembla

un d'aquells personatges patriarcals que freqüentaven el casino, mafiosos. Se sent l'amo de Castelló", rebla Tarín.

"Sembla Zaplana—continua Tarín—: és clientelista, li agraden les dones, no té ideologia, sinó estar en poder per progressar. Fabra, en canvi, no aspira a ser conseller. Envia els consellers des de la Diputació".

El DVD *Al país dels cecs: una radiografia al Castelló de Carlos Fabra* ja ha estat emès, en diverses ocasions, a Info TV. El dia de l'estrena, i segons dades de Sofres, el van veure més de 80.000 espectadors. L'èxit ha fet que la cadena [www.infotelevisio.com] el pose a la venda.

El desig no amagat dels seus autors és que, després de l'equànime treball que han fet, la ceguera tinga cura.

Víctor Maceda

Parlar per parlar

Manuel S. Jordi

L'estranya parella

Els dos socis principals de la coalició electoral Compromís pel País Valencià, Esquerra Unida i el Bloc, anuncien una campanya per separat. Hi haurà actes conjunts, però cadascú farà la seua. Això té una explicació oficial. És voluntat dels partits que els seus votants perceben l'autonomia de cadascú. Així que els dos socis majoritaris de l'empresa que tenia com a principal objectiu desallotjar el PP de la Generalitat —no es veu gaire voluntat d'aplicar la fórmula als principals ajuntaments del País— tornen a mirar-se el melic, perquè allò que els preocupa és que els seus votants, els de sempre, tinguen ben clar que cadascú és cadascú i que la coalició és un tràngol forçat per les circumstàncies i, sobretot, per

una porció de l'electorat i altres influències externes profundament irritades amb el PP. Cosa que ja s'han preocupat d'explicitar els socis per damunt de qualsevol altra consideració. Definitivament, no ho han entès. Perquè els (seus) votants i els (seus) militants ja saben que la coalició no és fruit d'un enamorament passional. I que els respectius dirigents, més que no la militància, semblen molt obsessionats a projectar i subratllar-ne les singularitats identitàries abans que la bondat del conjunt. Perquè, tot i que les directives dels socis són com l'oli i l'aigua, es pensava que l'èxit de l'operació consistia a mobilitzar els que s'han desentès d'acudir a les urnes, i això demanava un esforç unitari. Si més no, que ho semblés. Però no. Fóra cas que això generés alguna altra classe d'expectatives alienes als socis. Cadascú a sa casa i el PP en la de tots.